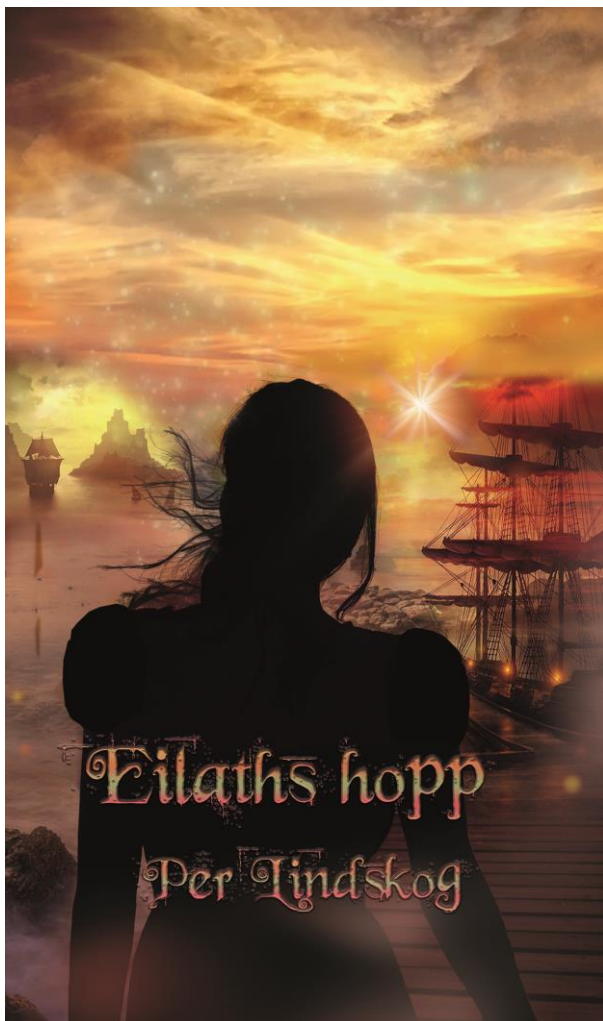

Eilaths hopp

Läsprov

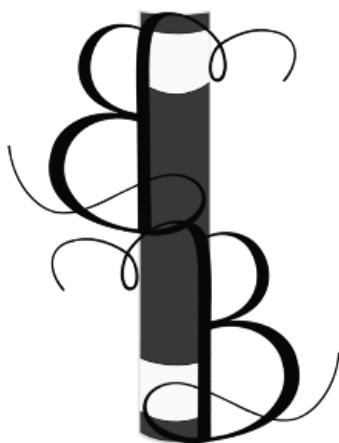
OM EILATHS HOPP

Eilaths hopp är den första fristående delen i Legender från Thiramaar. En fantasy som har allt från trollkarlar, pirater och kattdrakar till spännande intriger och omöjlig kärlek. Bokens huvudkaraktär hamnar i en, minst sagt, besvärlig situation och tvingas omvärdera allt han tidigare stått för. Förutom att vara en spännande fantasy är detta också en bok om att hitta sig själv. En högst charmerande humoristisk fantasy om en stark kvinna som kan läsas även av dig som inte har läst fantasy förut!

P Andie Lindskog

Eilaths hopp

P Andie Lindskog

Copyright © Belvida Bell förlag 2021

Omslag: Snezana Lindskog
Illustrationer: P Andie Lindskog

Timo betraktade utsikten över hustaken i Camyrlin. Vilken vy!

Han befann sig på taket till Kracaastska kompaniets magasinsbyggnad i hamnen. Det fläktade lite svalt här uppe, och det uppskattade han eftersom han blivit ganska svettig under klättringen upp. Den hade gått via tullmästarens hus. Klättringen därifrån hade sänat slutat i katastrof då änterhaken, som han galant svingat och fått att landa runt en skorsten, plötsligt hade släppt. Hängande i repets andra ände hasade han snabbt ner innan den bastanta kroken till slut fastnade i en stupränna. Han landade tvärt och förhållandevis tyst på balkongen på fjärde våningen till kapten Amaroks hyreshus ögonblicket innan stuprännan höll på att lossna.

Nu stod Timo och balanserade på räcket innan han smidigt hoppade upp och hävde sig upp över takkanten. Han strök som en skugga mellan skorstenarna, men hejdade sig plötsligt när han kom till ett takfönster. Han kikade ner, blev stående en lång stund och betraktade konfunderad en naken kvinna som blev porträtterad av en konstnär. Efter en stunds funderande sprack hans ansikte upp i ett igenkännande leende. Det var grevinnan Borsiana som han haft oturen – eller turen beroende på hur man såg det, att stå öga mot öga med i hennes budoar när han blev tagen på bar gärning med handen i hennes juvelskrin. Det hade varit en miss i planeringen, för enligt alla tillgängliga källor skulle hon ha besökt Camyrlins teater den kvällen. Han visste inte att hon drabbats av huvudvärk i sista stund och valt att stanna hemma. Den missen hade kostat honom trettio dagar i stenbrottet och en skarp reprimand från Tjuvarnas Skrå.

Jaså, det är så hon drygar ut kassan, tänkte han med en fnissning. Han svingade sin änterhake så att den med ett klingande fastnade kring en av skorstenarna på det en våning lägre hotellet Örnästet. Metodiskt gjorde han fast änterhakslinan och plockade fram en kort kätting som var försedd med två handtag. Den la han över linan. Med ett stadigt grepp om handtagen tog han avstamp och gled med ett svagt vinande ljud ner för linan mot hotellbyggnaden som låg på andra sidan gatan. Men han gled en aning för fort och landade med en dov duns på taket. Hans blick följde några takpannor som skramlande gled ner och kraschade mot gatan. Han kvävde en svordom över hur illa folk skötte sina hus nuförtiden. Bakom sig lämnade han en lina som osade bränt.

Det blev en viss uppståndelse nere vid gatan. Timo tryckte sig tätt mot taket för att inte synas. I mörkret hade han god hjälp av sina svarta heltäckande triåer och masken han hade för ansiktet. Han kunde inte se gatan från sitt gömställe, men han hörde upprivna röster som beklagade sig över husets dåliga underhåll. Timo nickade instämmande för sig själv.

Han övervägde till och med att lämna en skriftlig klagan till H.V.A.D. Alltså den där organisationen som från början instiftats för att skydda stackars fastighetsägare mot elaka hyresgäster. Förkortningen stod för Husägarnas Verkställande & Administrativa Detalj. Ingen av de anslutna fastighetsägarna visste egentligen vad organisationen sysslade med, men det såg ju bra ut om det stod 'Medlem i H.V.A.D.' på visitkortet. Fast å andra sidan var det kanske inte rätt väg att gå. Istället borde man väcka det som en arbetsmiljöfråga på Tjuvarnas Skrås årsmöte. Förresten skulle en sådan klagan förmodligen inte ha någon effekt. Ägaren till hotellet hade under

ansenlig tid underlåtit att betala medlemsavgiften till H.V.A.D. Han ansåg att avgiften var hårresande.

Efter en stund blev det åter tyst. Timo kunde obehindrat fortsätta sin väg över taken. En smal gränd skiljde hotellet från Kracaastska kompaniets magasinsbyggnad, varför han raskt bestämde sig för att utnyttja sina atletiska egenskaper. Med rejäl sats tog han ett språng värdigt en tiger och landade elegant på byggnadens tak.

Väl uppe på taket satt han och samlade krafter inför slutmålet som var ett välfyllt kassaskåp på våningen under honom. Dit skulle han ta sig via ett fönster. Från skorstenen där han hade gjort fast repet, började han sakta och beslutsamt glida ner över kanten. Han tog sats för att häva sig in genom fönstret.

Ett ohyggligt skrik något kvarter bort bröt den sena kvällens tystnad.

Timo ryckte till med en häftig rörelse och tappade taget om repet. Med ett tjut av förskräckelse föll han handlöst tre våningar ner och brakade rakt igenom taket till ett utedass.

Eilath Scarp betraktade belåtet sin spegelbild. Med de nya välsittande kläderna och det långa mörkröda håret uppsatt i en svans var tillvaron högst tillfredställande. Handen klappade fickan där pengapungen låg. Det klingade behagligt om skinnpåsen som var välfylld efter ett avslutat, välbetalt arbete som livvakt åt en rik tvivelaktig köpman.

Med bröstkorgen utspänd och ett charmfullt leende såg han fram emot en helkväll på sitt stamställe Den Skriande Ugglan.

Han spände på sig svärdsbältet, stack ner två knivar i stövelskaften och satte sin svarta bredbrättade hatt i en fräck vinkel på huvudet, nöjd med sin framtoning. Den här kvällen skulle han verkligen njuta frukten av sitt arbete. Lite vin, lite dans och någon vacker kvinna borde det kunna bli. Vem kunde veta vad kvällen egentligen hade att erbjuda?

Han flinade nöjt mot sin spegelbild, och strök med handen längs hattbrättet, mest som en gest. Han var nästan odrägligt nöjd med sig själv.

Visslande vandrade han längs gatan mot Camyrlins hamn som under kvällstimma befolkades av nöjeslystna, glädjeflickor och tjuvar.

Nattlivets och hamnkvarterens avigsidor bekymrade inte Eilath nämnvärt. Folket här kände honom tämligen väl och i synnerhet hans rykte som svärdsman gjorde att han oftast lämnades i fred. Det fanns förvisso en och annan mindre vetande som hade gjort sina försök att sträcka sig efter hans penningpung, men de var antingen stympade eller värre numera.

Rykten sa att Eilath en gång gått segrande ur en strid med fem legoknektar som hade bestämt sig för att de inte gillade hans uppsyn. Sådana rykten gjorde att Eilath i mångas ögon nästan fick en övermänsklig ställning, medan det hos en del andra provocerade fram en önskan att utmana honom.

För ett ögonblick stannade han upp i dörröppningen till Den Skriande Ugglan och andades in den välbekanta doften av grillat kött, alkoholångor, tobaksrök och svett. Han var hemma! Den storvuxne koppärrige och flintskallige ägaren till Ugglan nickade igenkännande när han fick syn på

Eilath. Han tog ner en flaska som var inlindad i ett skyddande bastfodral.

"Jaha ja, jag antar att du vill ha det vanliga."

"Visst Lexan, och ett litet glas beska får göra vinet sällskap", sa Eilath och klappade menande med ena handen mot bröstet.

"Aha!" sken Lexan upp. "Han har ... hmm ... fått lite inkomst, ja?" Han närde därmed en svag förhoppning om att denna kväll kanske var tillfället då han kunde inkassera lite eftersläpande skulder från Eilath.

Eilath svarade inte utan vände sig om och lutade ryggen nonchalant mot disken. Han studerade ingående de andra gästerna.

"Ja, ja, får väl bli på kontot som vanligt då", suckade Lexan medan det hoppfulla leendet rann av honom.

Eilath ogillade ordet "kredit" i högsta grad, då han ansåg det höra hemma bland de mindre bemedlade. Detta visste Lexan väl och undvek ordet noga. Eilath betalade sin nota – ibland. Å andra sidan var han populär bland många gäster, så han drog så att säga dit fler besökare genom sin blotta närvaro varför Lexan höll god min. Eilath var ju trots allt bra för affärerna.

Eilath tog sina glas och flaskan och gick med bestämda steg bort till ett repigt bord längst in i lokalens mörkare vrår. Bordet pryddes av ett osande ljus, nedstucket i ett begagnat vinkrus som var täckt av åtskilliga brinntimmars stearin.

Som vanligt valde han att sätta sig med ryggen mot väggen. En gammal invand försiktighetsåtgärd. Han smånynnade förnöjsamt medan han drog korken ur flaskan och luktade på innehållet.

Belåten med vad han kände, slog han upp ett glas och läppjade andäktigt på det.

"Aah! Inget går upp mot Matruriskt rött, speciellt inte av denna årgång. Mmmm..."

Tillbakalutad betraktade han omgivningen med halvslutna ögon.

Eilath försjönk i funderingar och blev sittande tills flaskan var tom. Först då påkallade han Lexans uppmärksamhet för att få en ny. Det tog inte lång stund förrän barflickan kom med flaskan och log mot honom. Hon lutade sig framåt så att Eilath hade full insyn i hennes frikostiga dekolletage.

"Lex hälsar att han glömde tala om för dig att det kanske blir storspel i kväll om du är intresserad."

Eilaths ögon glimmade till.

"Hur vet han det, Elana?" undrade han skeptiskt. Med tanke på stamgästernas ekonomiska situation brukade inte storspel vara någon vanlig företeelse på Ugglan. Elana rynkade ögonbrynen eftertänksamt.

"Han har hört av sin kusin, som äger Örnästet nere vid kajen, att några köpmän på grund av höstfestivalen du vet, inte lyckats få rum uppe i stan och tydligen i brist på nöjen skulle komma hit ikväll för ett parti kort med lokalbefolkningen."

"Ja", log Eilath ironiskt. "Verkligen i brist på andra nöjen! Desperata är nog ordet jag söker!"

Någon händelselös timme sniglade sig fram. Eilath började känna av vinets effekt. Han funderade på att istället avrunda kvällen på Madam Mias etablissemang längre upp i stan.

Redo att resa sig såg han fyra välklädda män komma in på krogen. De

satte direkt kurs på ett bord nära Eilaths. Just som de satte sig vinkade den ene nonchalant åt Lexan att komma. Eilath insåg att detta var mannen Elana berättat om, och började ana möjligheter.

Han låtsades halvslumra medan han uppmärksamt lyssnade på samtalet mellan de fyra. Mannen som satt närmast honom hade en ovanlig tatuering på den vänstra handen föreställande en drake med tre brinnande ringar under.

Han fick inte någon klar bild av vad de egentligen var för typer, då han hade lite svårt att tyda deras lågmälda samtal. Men det framgick åtminstone att de var uppriktigt irriterade över att ha blivit strandsatta i Camyrlin, då deras destination egentligen varit Matrurien, Thiariens grannland i väster. Eilath förstod att de anlånt några timmar tidigare till Camyrlins hamn från Kracaast. Han rös vid tanken på det vilda ogästvänliga landet i öster, som mest var befolkat av barbarer.

Men hemresan hade fått ett abrupt avbrott på grund av att rodret på skeppet de seglade med blivit skadat i en kollision med en val någon sjömil utanför Prahcoön. Närmaste hamn som hade resurser att reparera en sådan skada var Camyrlin. Ingen som hade någonting med fartyg att göra, var villig att göra något nu, eftersom alla var lediga under höstfestivalen.

Varje skeppare som vågade trotsa denna Camyrlinska tradition löpte stor risk att bli utsatt för myteri, något som skulle göra det näst intill omöjligt att rekrytera nytt manskap. Höstfestivalen var en kär och varmt omhuldad tradition som sjömän och alla andra involverade med Camyrlin som hemmahamn absolut inte ville missa. Alltså var de fyra tvingade att otåligt vänta några dagar i Camyrlin.

De föreföll ganska bistra och tystlåtna, men efter några glas vin tinade de sura minerna upp en aning. Mannen med tatueringen föreslog med hög stämman för att försäkra sig om att alla i lokalen hörde, att de skulle fördriva tiden med lite kortspel.

Eilath väntade tills de kommit igång innan han reste sig upp, tog på sig sin mest fåraktiga min och gick fram till främlingarnas bord. Han spelade upp en roll som antydde att han var helt okunnig i kortspel men gärna ville pröva lyckan. De fyra lät sig luras och bad honom slå sig ner. De såg alla framför sig en mycket enkel vinst.

Mannen med tatueringen var den som talade mest. Han presenterade sitt sällskap som resande köpmän för Eilath. Själv presenterade han sig som Cyn Moriander. Han förklarade nästan överdrivet pedagogiskt hur spelet gick till. Eilath spelade skickligt med i rollen som novis. Han fumlade med korten och förde en lallande konversation som ibland framkallade irriterade fnysningar och suckar från medspelarna.

Efter en stund ursäktade sig Eilath med att han var tvungen att lämna bordet.

”Naturen kallar”, påstod han.

”Visst, visst. Men skynda dig”, sa Moriander.

Eilath gick med raska steg mot ytterdörren. När han passerade Elana väste han ur ena mungipan.

”Du känner mig inte! Om du kommer till vårt bord, känner du mig inte. Inte med en min ens! Begrips!?”

Elana gav honom en undrande blick och nickade stumt.

”Bra! Jag ska återgälda dig senare”, viskade Eilath.

Väl ute i gränden lutade han sig mot husväggen och log belåtet. Så här långt var de fyra männen lyckligt ovetande om att de just fått Thiariens värste falskspelare vid bordet. Han kunde redan se framför sig hur de skinnades på alla sina tillgångar när han kommit i högform.

När lämplig tid förflutit klistrade han på sig sitt mest bekymrade ansiktsuttryck och gick tillbaka in och satte sig vid bordet. De bjöd frikostigt på vinbuteljer, och Eilath blev till synes allt mer berusad.

Spelet kom igång och efter ett bra tag hade högen med sedlar och mynt vuxit betänkligt vid Eilaths plats. Helt oväntat reste han sig.

”Tack mina herrar!” sluddrade han. ”Jag är mogen för sängen nu. Nöjet har varit helt på min sida. Ja, och turen för den delen tydligen.”

Kring bordet satt fyra tappade hakor. Deras planerade bedrägeri hade blivit en omvänd historia.

Hastigt försvann vår hjälte ut genom dörren.

När han kommit ut i den svala nattluften tog han stöd mot husväggen och böjde sig ner för att dra av sig den ena stöveln. Småvisslande hällde han ut en försvarlig mängd vin i rännstenen, drog av sig strumpan och vred om den. Han sniffade försiktigt på den och grimaserade.

”Den gamla stigfinnaren hade verkligen rätt. Vildsvinsfett gör stövlarna näst intill vattentäta – eller vintäta”, flinade han för sig själv medan han betraktade rännilen av vin som sakta sökte sig mot en kloaköppning. Han funderade över hur han skulle klarat kortspelet om han verkligen hade druckit den mängden vin. Hans motspelare hade tänkt fylla honom för att lätt spela av honom pengarna, och nu förundrades de säkert över hur mycket vin Eilath egentligen tålde.

Han satte kurs mot de lite bättre kvarteren där han ämnade besöka madame Mias etablissemang. Belåtet log han för sig själv när han tänkte på allt trevligt han kunde få där för sina pengar. Dessutom skulle det finnas en anseelig mängd kvar att lägga i den lilla skattgömma där hemma efter besöket hos madame Mia. Natten var ung och han kände absolut ingen lust att gå hem redan.

Han hade just passerat ett litet torg och gått in i en smal gränd, när en skugga lösgjorde sig ur mörkret. Eilaths hand grep instinktivt om svärdshjaltet som en huggande orm.

”Kommer du ihåg mig?” sa figuren och steg ut i månskenet som svagt lyste upp gränden.

”Jaså, är det bara du!” sa Eilath med spelad lättnad då han kände igen den fete Cyn Moriander.

”Ja, just jag! Och du kan sluta med skådespeleriet nu!”

Eilaths hopp är den första fristående delen i Legender från Thiramaar. En fantasy som har allt från trollkarlar, pirater och kattdrakar till spännande intriger och omöjlig kärlek.

Bokens huvudkaraktär hamnar i en, minst sagt, besvärlig situation och tvingas omvärdera allt han tidigare stått för. Förutom att vara en spännande fantasy är detta också en bok om att hitta sig själv.

En högst charmerande humoristisk fantasy om en stark kvinna som kan läsas även av dig som inte har läst fantasy förut!

Per Lindskog har jämförts med storheter som Tolkien, Terry Pratchett och Tage Danielsson, och då handlar det såväl om berättarandan som själva upplägget av hans egenhändigt skapade fantasyvärld. Inte minst humorn, ironin och samhällskritiken är företeelser som lovordas

 Belvida Bell